23/05/2019

“Οι γυναίκες που στάθηκαν κοντά στον Ιησού,τις τελευταίες μέρες των Παθών και της Ανάστασής Του”

/ Γνώμες

Μιχάλης Μιχαλακόπουλος

(Τη δεύτερη Κυριακή μετά την Ανάσταση, η Εκκλησία έχει ορίσει, να τιμώνται οι γυναίκες εκείνες, που στάθηκαν κοντά στον Ιησού, τις τελευταίες μέρες των Παθών και της Ανάστασής Του. Είναι η Κυριακή των Μυροφόρων. Με την ευκαιρία αυτή, είναι ορθό και δίκαιο να παρακολουθήσουμε, σε γενικές γραμμές, ιστορικά, την προσφορά των γυναικών στο χριστιανικό κόσμο).

Στις μέρες μας, μπαίνοντας κανείς σ΄ένα ναό, την ώρα που τελείται η θεία λειτουργία ή κάποια ακολουθία, όπως εσπερινός, παράκληση, χαιρετισμοί, (μερικά βέβαια μυστήρια, όπως βάπτιση, γάμος και η κηδεία, προσεγγίζονται από πολλούς ως γεγονότα κοσμικού χαρακτήρα), εύκολα διαπιστώνει, ότι η συντριπτική πλειονότητα των εκκλησιαζομένων είναι γυναίκες. Το ποσοστό των ανδρών είναι πάντα μικρότερο. Σε μερικές μάλιστα περιπτώσεις, όπως στα ψυχοσάββατα, το

ποσοστό των γυναικών φτάνει καμιά φορά και το 95% του συνόλου!

Αυτό είναι φαινόμενο που χρήζει μελέτης και έρευνας.

Πού τάχα οφείλεται;

Μήπως στη λεπτή συναισθηματική φύση της γυναίκας; Μήπως στη συνέπειά της σε αυτό που πιστεύει; Μήπως στην απέχθειά της προς τη ραστώνη και τα καφενοβιακά στέκια; Μήπως στη μεγαλύτερη ανάγκη της ψυχής της για ειρήνευση, ανάταση, ηρεμία;

Δεν ξέρω το πού και το γιατί. Εκείνο που ξέρω είναι ότι από καταβολής κόσμου φόρτωσαν στη γυναίκα την ευθύνη της παρακοής. Της καταλόγισαν σχεδόν αποκλειστικά το προπατορικό αμάρτημα και την αποπομπή από τον παράδεισο. Για τον πρωτόπλαστο άνδρα δεν ακούστηκαν ανάλογα κατηγορώ, σαν να ήταν αμέτοχος της παρακοής, σαν να ήταν συγγνωστή η δική του παραβατική στάση.

Ο άντρας όμως πλάστηκε πρώτος, άρα με μεγαλύτερη πείρα. Πλάστηκε με ισχυρότερο φρόνημα. Με περισσότερη σύνεση. Γιατί δεν της έβαλε τις φωνές όταν του πρότεινε το σατανικό σχέδιο; Γιατί δεν διατύπωσε κάποια αντίρρηση; Γιατί προσχώρησε αμέσως στην πρότασή της;

Είναι από τότε η γυναίκα θύμα αδικίας και άνισης μεταχείρισης και κρίσης. Οι άντρες έγραφαν την ιστορία. Οι άντρες δίκαζαν και καταδίκαζαν. Οι άντρες θεωρούσαν τη γυναίκα κοινό πράγμα (res). Εξαρτημένο και άβουλο αντικείμενο. Με δικαίωμα ζωής και θανάτου πάνω της.

Όμως, στην ιστορική πορεία του ανθρώπου, ο Δημιουργός, γυναίκα εξέλεξε, την Πανάχραντη Θεοτόκο, για να αποστείλει στον κόσμο τον Μονογενή Υιό Του και Σωτήρα Ιησού Χριστό.

Γυναίκες Τον διακόνησαν κατά την εις τον κόσμο παρουσία Του.

Γυναίκες αμαρτωλές, μετανόησαν και πήραν συχώρεση από τον ίδιο το Χριστό.

Γυναίκες βρέθηκαν κάτω από το Σταυρό Του την ώρα του Πάθους.

Γυναίκες κήρυξαν πρώτες την Ανάστασή Του.

Γυναίκες πίστεψαν στη διδασκαλία Του και μαρτύρησαν φριχτά για Εκείνον.

Αυτές σαν μητέρες μεγάλωσαν παιδιά και τα έφεραν κοντά Του. Αυτές ανάδειξαν Βασίλειους, Γρηγόριους, Χρυσόστομους.

Αυτές, οι αδικημένες της Ιστορίας υπάρξεις, συνεχίζουν και σήμερα το θεάρεστο χριστιανικό έργο της φιλανθρωπίας με ζήλο, με συνέπεια, με πίστη.

Ο αγώνας τους μάλιστα διεξάγεται κάτω από δύσκολες συνθήκες, καθώς γύρω μας απλώνουν τα μαύρα φτερά τους η πείνα, η δυστυχία, η απόγνωση, η φτώχεια.

Οι γυναίκες πάντα και παντού παρούσες. Αλήθεια, πόση τιμή τούς πρέπει! Και μάλιστα όταν είναι πασίδηλο ότι οι άντρες κρατούσαν το τιμόνι του καραβιού και οι άντρες το οδήγησαν στα βράχια. Κακοί καραβοκύρηδες ακόμα και στη μπονάτσα. Από πού λοιπόν τα «φαύλα;». Από πού τα «κρείττω;».

Και ένα τελευταίο ερώτημα. Μόνο άντρες υπήρξαν άξιοι προς αγιοκατάταξη στους καιρούς μας και καμιά γυναίκα; Δεν ξέρω, απλά ρωτάω!...